

Nolādētā dzimšanas diena

Ījabs šķiet kā pārcilvēks. Kad pazaudēja savus bērnus un visu iedzīvi, viņš atbildēja:

"Pliks es nācu no mātes klēpja,
un pliks es turp atgriezīšos!
Kungs deva, un Kungs ņēma –
Kunga vārds slavēts!" (1:21)

Kad visam klāt Ījabs dabūja jaunus trumus "no kāju pēdām līdz pat galvvidum", viņš sievai atbild:

Ak labu gan no Dieva ņemsim, bet jaunu, to ne?!

Bet tad, sākot ar trešo nodaļu, atklājās Ījaba cilvēciskums. Šeit sākās grāmatas interesantā un emocionālā daļa. Atcerieties, tā jālasa un jāuztver kā dzeja.

Ījabs vēlas, kaut nebūtu dzimis. Viņš arī uzdod jautājumu, kāpēc tiem, kuriem paredzētas lielas ciešanas, vispār ir jādzimst? Ieklausies, ar kādām sāpēm viņš to izsaka:

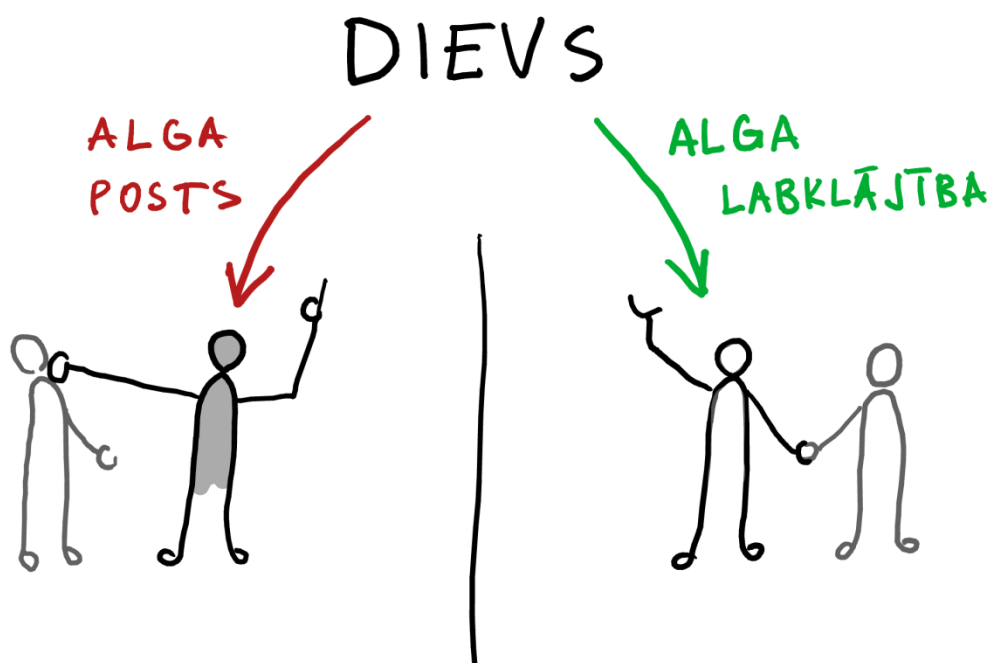
Lai zūd diena, kad piedzimu,
un nakts, kad teica: vīrs ieņemts!
Tā diena lai top tumsa!
Lai Dievam augstumos tā nerūp,
lai neatspīd pār to gaišums,
lai tumsa to atprasa un nāves ēna,
lai sedz to padebess,
lai to baida pusdienas biedi!
To nakti lai tumsība ņem,
lai tā nelīksmo starp gada dienām,
lai neienāk mēnešu skaitā!
Redzi –
tā nakts lai neauglīga,
tanī lai neskan gaviles,
lai tie to nolād, kas gāna dienu,
kam dūša kaitināt leviatānu!
Lai aptumst mijkārslī zvaigznes,
lai cer uz gaismu – bet nekā!
Lai neveras ausmas plaksti!
Kāpēc tā man neslēdza klēpja vārtus,
neslēpa mokas manām acīm?!
Vai nevarēju nedzimis nomirt
vai, no klēpja iznākot, iznīkt?

Draugu mierinājums

Draugi, kuri bija atnākuši Ījabu mierināt, pirmās septiņas dienas klusēja. Kaut viņi būtu klusējuši arī pēc tam! Tomēr savs labums no viņu runāšanas ir - mums ir ko lasīt un mācīties.

Lai gan cietēja draugi runāja daudz un atkal daudz, tomēr vēsts viņiem bija viena. Viņi apgalvoja, ka **DIEVS** vēro un vērtē **CILVĒKUS** un atbilstoši viņu rīcībai piešķir tiem **ALGU**.

Pēc šīs formulas var izskaidrot ciešanas pasaulē. Ja cilvēks ir dievbijīgs un taisns, tad viņš saņem Dieva svētību un labvēlību. Tāds dzīvo labklājībā. Uz otru pusi, ja cilvēks ir bezdievīgs, ļauns, muļķis, tad saņem no Dieva sodu, postu un nelaimi. Jā, var būt izņēmumi, tomēr tie ir īslaicīgi.

... kas postu ar un mokas sēj – to arī pļauj,
caur Dieva elpu visi zūd,
un dusmu dvaša viņus rij. (4: 8, 9)

Draugi šo formulu izmanto arī otrā virzienā. Ja kādu piemeklē iznīcinošs posts, tad atliek secināt, ka šajā cilvēkā ir kāda vaina vai nelietība. Tā kā Dievs ir taisns un nekļūdīgs, tad problēma jāmeklē cilvēkā.

Vai tad Dievs sagrozīs tiesu,
vai Visuvarenais sagrozīs taisnību?
Ja tavi dēli pret viņu noziedzās,
viņš tos nodeva pašu grēkam! (8: 3, 4)

Tomēr draugi neatstāj Ļjabu bez cerības. Izmantojot šo pašu formulu, cilvēks var atrisināt savas ciešanas. Ja cilvēks atgriežas no saviem ļaunajiem darbiem, nožēlo un nāk pie Dieva, tad viss mainīsies. Viņš atkal piedzīvos Dieva labvēlību un līdz ar to materiālo labklājību un veselību.

Ja tu celsies un meklēsi Dievu,
Visuvarenajam karsti lūgsies,
ja šķīsts un krietns tu,
tad viņš iestāsies par tevi,
atjaunos taisnības mājokli tev –
ja tavs sākums ir bijis sīks,
gan tavs beigums sazels ļoti. (8: 5-7)

Paldies par mierinājumu!

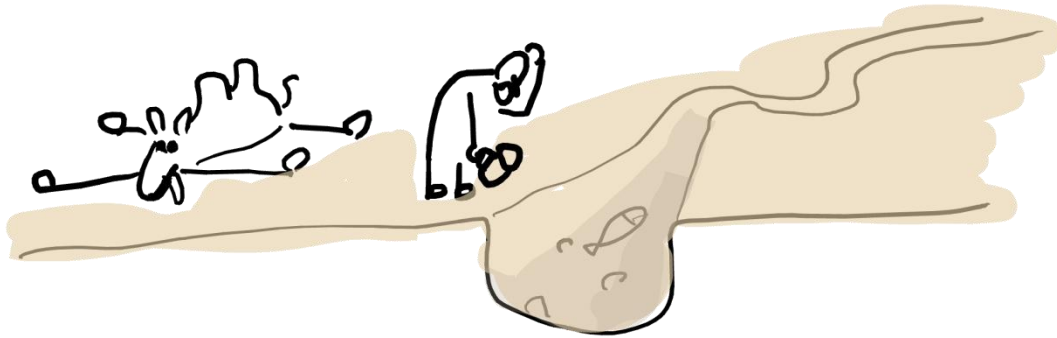
Jau pēc pirmās drauga "mierinājuma" runas Ļjabs izsaka savu attieksmi pret to. Iespējams, ka nākamais fragments ir pirmā vieta, kurā viņš izsakās par draugu mācību, salīdzinot to ar negaršīgu ēdienu:

Kas pliekanu ēdīs bez sāls?
Vai olas receklīm kāda garša?
Negrib tam pieskarties mana dvēsele,
nešķīsta man šī maize! (6: 6, 7)

Savu vilšanos draugos Ļjabs salīdzina ar tuksnešu ceļinieku vilšanos izžuvušā upē.

Viltīgi mani brāļi kā strauts,
kā palu gultne tie zūd,
tie melnē no ledus,
apslēpjas tajos sniegs,
kad tveice uznāk, tie sīkst,
karstumā iznīkst no savas vietas.
Karavānas nogriežas sānis,
tuksnesī noiet un pazūd,
lūko ūdeni Tēmas karavānas,

Šebas ceļinieki cer uz to –
kaunas, ka paļāvušies,
atnākuši tie pieviļas.
Tāpat jūs tagad ar mani –
ieraugāt briesmas, jau nobīstaties! (6: 15-21)

Tēvu tēvu mācība

Neskatoties uz Ījaba attieksmi, draugi viens pēc otra cenšas pamatot savu nostāju. Viens no būtiskajiem argumentiem viņiem ir tas, ka tā ir mācīts jau kopš seniem laikiem.

Tad vaicā jel senajām paaudzēm,
taujā, ko tēvi izdibinājuši, –
mēs tik no vakardienas, mēs nezinām! (8: 8, 9)

Gan sirms, gan vecs ir starp mums,
par tavu tēvu vecāks gados! (15: 10)

vai tevis dēļ zeme paliks tukša,
vai klints aizies no savas vietas? (18: 4)

Vai nezini – kopš laikiem ir tā,
kopš cilvēks likts virs zemes,
ka ļaundaru gaviles tik tepat,
ka bezgoža līksmība tikai mirkli! (20: 4, 5)

Tas neiztur kritiku

Ījabu viegli saprast. Tas tiešām ir grūti sarunāties ar aprobežotiem cilvēkiem, kuri uzskata, ka zina visu patiesību, visu var izskaidrot, bet īstenībā nespēj pat saskatīt acīm redzamo. Vai tik šie trīs draugi nebija trešā mocība Ījabam?! Ja tā, tad šoreiz tā nāca no cilvēkiem ne no sātana.

Palasi, kā Ījabs vērtē viņu runas:

Patiesi, jūs esat melu kūlēji,
viltus dziednieki visi jūs.

Kaut būtu klusu cietušies –
tas būtu gudrāk priekš jums! (13: 4, 5)

Cik ilgi vēl mocīsiet mani
un satrieksiet mani vārdiem?
Jau desmit reižu mani nopeļat!
Nav jums kauna mani vajāt! (19: 2, 3)

Žēlojiet, draugi, žēlojiet mani,
jo Dieva roka skārusi mani!
Ko vajājat mani tāpat kā Dievs?
Nav vēl jums sāta no manas miesas? (19: 21, 22)